ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený JUDr. Janem Matějíčkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 98, Kolín 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2007, č. j. 10111/06-1300-202512, o vyměření nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 10 Ca 92/2007 – 33,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 10 Ca 92/2007 – 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 1. 2007, č. j. 10111/06-1300-202512. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 1998 vydanému Finančním úřadem v Kolíně (dále jen „finanční úřad“) dne 19. 3. 1999, pod č. j. 26624/99/034914/2538, jímž finanční úřad vyměřil stěžovateli nadměrný odpočet ve výši 8503 Kč oproti stěžovatelem v daňovém přiznání deklarovanému odpočtu ve výši 4 061 750 Kč. Dospěl totiž k závěru, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 4 061 750 Kč uplatněný na základě faktury č. 15 [dodavatel: společnost BEDLA, s. r. o.,

předmět plnění: dodávka hutního materiálu (dráty a elektrody)], byl uplatněn v rozporu s ustanovením § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro posuzované zdaňovací období (dále jen „zákon č. 588/1992 Sb.“).

Stěžovatel označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že splnil dvě základní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterými jsou existence podnikání a přechod vlastnického práva k předmětu plnění. Stejně tak byla dle názoru stěžovatele splněna základní věcná podmínka pro uplatnění nároku na odpočet, kterou je existence daňového dokladu. V této souvislosti stěžovatel upřesňuje, že daňový doklad vydaný v této věci byl prodávajícím (společností BEDLA, s. r. o.) znehodnocen, což však nelze vykládat k tíži stěžovatele (prodávající na něm opravil, že předmětem převodu nebyl měděný drát, ale drát ocelový poměděný). Mimo to bylo dostatečně prokázáno, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, a to plátcem daně. Předmětné zboží se dostalo do vlastnictví a faktické držby stěžovatele, nešlo o fiktivní, pouze dokladovou transakci. I když původně zamýšlený obchodní případ (prodej zboží stěžovatelem dalšímu subjektu) nebyl v důsledku neuskutečnění vývozu realizován, došlo nakonec k prodeji části zboží v roce 2000. Byla tak splněna i podmínka použití přijatého zdanitelného plnění při podnikání. Naopak zákonnou podmínkou nároku na daňový odpočet není přiměřenost kupní ceny. Tak je tomu pouze tehdy, nebyla-li kupní cena smluvena. Tuto námitku stěžovatel vznáší v souvislosti s výtkou daňových orgánů, že jeho dodavatel (společnost BEDLA, s. r. o.) zboží nakoupil za cenu 168 309 Kč, avšak stěžovateli je prodal za cenu 22 524 250 Kč. Pokud žalovaný tvrdil, že účelem obchodních transakcí, v jejichž rámci došlo k opakovanému převodu vlastnictví k předmětu plnění, bylo postupné navyšování ceny s cílem čerpání nadměrného daňového odpočtu, nemá takové právní hodnocení jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel namítá, že je nutno zkoumat subjektivní stránku jednání jednotlivých subjektů, a tedy prokázat, že jediným úmyslem postupného převodu vlastnického práva ke zboží bylo čerpat daňové odpočty. Za tím účelem stěžovatel navrhuje provedení výslechu jeho osoby, výslechu Petra Čapka (jednatele společnosti BEDLA, s. r. o.) a J. V. (předchozího vlastníka zboží). Stěžovatel pokládá rozsudek městského soudu za nesprávný, formalistický a nerespektující skutečný smluvní vztah stěžovatele k dodavateli, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že daňové orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a daň (resp. daňový odpočet) stanovily ve správné výši. Dle názoru žalovaného bylo v průběhu řízení prokázáno, že stěžovatel realizaci rentabilního prodeje předraženého zboží fakticky nepřipravoval, údajně nakoupené zboží k podnikání nepoužil, a tedy mu tak nárok na odpočet

daně nevznikl. Stěžovatel i společnost BEDLA, s. r. o., v předchozím řízení tvrdili, že záměna deklarace měděného a poměděného drátu vznikla prostou chybou v psaní na faktuře a převzetím omylu na jednotné celní deklaraci. Opravu faktury stěžovatel bez připomínek akceptoval, jakoby mu bylo zcela lhostejno, zda je drát měděný či ocelový poměděný, a uhradil původně (údajně) smluvenou cenu zboží. Ve vztahu k dalším námitkám stěžovatele žalovaný konstatuje, že soud neprovedl stěžovatelem navrhované výslechy, jelikož skutkový stav byl (s ohledem na spornou právní otázku) dostatečně zjištěn. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má dle žalovaného oporu ve spisech. Při jejím zjišťování v daňovém řízení nebyl porušen procesní předpis způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Společnost Obchodní služby Vysočany Praha, a. s. v likvidaci, prodala J. V. hutní materiál (dráty svařovací, elektrody, dráty) v ceně (dle daňového dokladu ze dne 13. 7. 1998) 172 070,60 Kč. J. V. tento materiál (na faktuře označený jako drát svařovací, elektrody, drát vázací, svařovací tyče) dále prodal dne 31. 8. 1998 společnosti BEDLA, s. r. o., za cenu 168 309 Kč.

Téhož dne (tj. 31. 8. 1998) tato společnost vystavila fakturu č. 15 na stěžovatele jako příjemce zboží znějící na částku 22 524 250 Kč. Dodávané zboží je na této faktuře označeno jako drát CU-CO (několik druhů), elektrody CU, drát vázací – chrom, drát – svařovací tyče. Stejného dne byla vystavena také druhá faktura č. 15, která se od té první liší pouze označením zboží – drát CO (několik druhů), elektrody, drát vázací, drát - svařovací tyče. Podle zjištění učiněných v daňovém řízení, především čestného prohlášení jednatele společnosti BEDLA, s. r. o., ze dne 7. 10. 1998, došlo k vydání nového daňového dokladu z důvodu, že na původním dokladu byl svařovací drát CO (ocelový poměděný) omylem označen jako svařovací drát CU-CO (měděný). Kupní smlouva byla uzavřena až dne 24. 9. 1998 a v ní ujednaná kupní cena odpovídá obsahu obou vystavených faktur. Po vzájemném zápočtu pohledávek (záloha ve výši 4 000 000 Kč zaplacená stěžovatelem v jiné obchodní věci, která následně nebyla realizována) byl stěžovatel povinen na podkladě kupní smlouvy a faktury zaplatit společnosti BEDLA, s. r. o., částku v celkové výši 18 524 250 Kč. K uhrazení kupní ceny došlo podle příjmového pokladního dokladu prodávajícího a výdajového pokladního dokladu stěžovatele, obsažených ve správním spisu, ve dvou splátkách, a to zaplacením částky 9 000 000 Kč dne 1. 11. 1998 a částky 9 524 250 Kč dne 9. 11. 1998.

V mezidobí stěžovatel zaslal předmětné zboží kupujícímu do Arménie. Zásilka přepravovaná po železnici však byla dne 3. 10. 1998 zadržena pracovníky Celního úřadu Břeclav a následně vrácena zpět, neboť stěžovatel jako deklarant

uvedl nesprávné sazební zařazení zboží. Dle celního úřadu obsahem zásilky nebyly měděné dráty, ale dráty ocelové potažené mědí. Na základě žádosti Celního úřadu Břeclav vypracoval dne 5. 10. 1998 Bohumil Zálešák znalecký posudek, jehož předmětem bylo mimo jiné stanovení hodnoty svařovacího drátu. Ze znaleckého posudku vyplývá, že obsahem zásilky byly svařovací dráty ocelové poměděné, jejichž cena je daleko nižší, než jak je uvedeno na průvodních dokladech. Dle údajů na faktuře činila hmotnost drátu 19 tun, z čehož při průměrné ceně 49 Kč/kg znalec vycházel při stanovení celkové hodnoty drátů na 931 000 Kč.

Finanční úřad dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil svou důkazní povinnost a neprokázal nárok na odpočet daně, a proto vydal výše označený platební výměr, kterým stěžovateli vyměřil za zdaňovací období srpen 1998 nadměrný odpočet ve výši 8503 Kč, namísto stěžovatelem uplatněných 4 070 253 Kč.

Stěžovatel proti tomuto platebnímu výměru podal odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím zamítl. Poté, co byly v následných soudních řízeních daňovým orgánům vytknuty procesní vady řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 7 Afs 25/2003 – 58, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 Ca 182/2005 – 82), vydal žalovaný nové rozhodnutí o odvolání, a to opět se zamítavým výrokem.

I proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou u městského soudu. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že považuje za podstatné zjištění, že správce daně šetřením dokladoval, jak mělo předmětné zboží postupně měnit majitele. Z nedatovaných pokladních dokladů společnosti BEDLA, s. r. o., a stěžovatele podle názoru městského soudu vyplývá, že stěžovatel měl zaplatit cenu za zboží (obsaženou na faktuře č. 15 vystavené touto společností) ve dnech 1. 11. a 9. 11. 1998, kdy již najisto věděl, že předmětem prodeje není měděný, nýbrž ocelový poměděný svařovací drát s výrazně odlišnou hodnotou, a že stěžovatelem tvrzený prodej zboží do Arménie se neuskuteční. Doba splatnosti uvedená na faktuře přitom měla nastat až dne 21. 12. 1998. Městský soud dále upozornil, že důkazy svědeckými výpověďmi J. V. a P. Č. byly opatřeny v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků [zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů], neboť bylo porušeno právo stěžovatele klást těmto svědkům otázky. Městský soud však sám k doplnění důkazů nepřistoupil, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě objasněn jinými provedenými důkazy. V daném případě měl za prokázané, že dne 31. 8. 1998, kdy byl stěžovatelem uskutečněn nákup předmětného zboží, došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Částka 22 254 250 Kč, o níž stěžovatel tvrdí, že byla cenou předmětného zboží, však podle městského soudu neodpovídala hodnotě zboží, které bylo předmětem dodání. Stěžovatel předložil k prokázání předmětu prodeje dvě faktury, z nichž jedna označovala předmět plnění tak, že se mělo jednat o drát měděný, kdežto v druhém případě byl jako předmět plnění

označen drát ocelový poměděný. K tomu městský soud konstatoval, že byť je tato skutečnost významná (ocelový drát poměděný je spojen s cenou výrazně nižší než drát měděný), přesto se neodrazila v celkové výši cen uvedených na obou fakturách č. 15 vystavených společností BEDLA, s. r. o. Vzhledem k tomu, že dodavatel stěžovatele sám uskutečnil nákup předmětného zboží za částku 168 309 Kč a téhož dne prodal zboží stěžovateli za částku 22 524 250 Kč, je městský soud toho názoru, že závěr žalovaného o účelově navýšené ceně je správný. Ačkoli stěžovatel v žalobě tvrdil, že prokázal, že měl předem zajištěného arménského kupce, uzavřel s ním smlouvu a zboží prodal, žádné z těchto tvrzení neprokázal. Skutečnost, že stěžovatel objednal přepravu předmětného zboží do jiné země a poté ji zrušil, neprokazuje, že předmětné zboží bylo použito při podnikání. Ani tvrzení stěžovatele, obsažené v žalobě, že později uskutečnil částečný prodej, není podloženo žádným důkazem. Městský soud proto uzavřel, že motivace stěžovatele v podobě získání nároku na odpočet daně je jediným logickým odůvodněním uskutečněné obchodní transakce, která de facto vyústila toliko v nákup předmětného zboží a uplatnění nároku na odpočet ve výši 4 061 750 Kč.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. o nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají.

Podle § 109 odst. 2 s. ř. s. *je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné.* Podle následujícího odstavce téhož ustanovení vázanost důvody kasační stížnosti *neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.*

V této souvislosti je nutno konstatovat, že Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti dospěl k závěru, že *„pokud soud nepřihlédl ex offo k prekluzi práva správce daně dodatečně vyměřit daň (§ 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), porušil tím právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod*“ (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, dostupný na http://nalus.usoud.cz). Tento právní názor byl následně potvrzen i v dalších rozhodnutích Ústavního soudu, např. v nálezu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, taktéž dostupném na http://nalus.usoud.cz: *„V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k*

takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze, a to i v případě, že je žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, nebo tak učinil až po lhůtě pro podání žaloby. Uplyne-li lhůta uvedená v § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, aniž v ní byla daň pravomocně vyměřena či doměřena, zaniká tím subjektivní veřejné právo státu daň vyměřit či doměřit. K zániku tohoto práva se přihlíží z úřední povinnosti nejen v daňovém řízení, ale též v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v řízení před správními soudy."

Nejvyšší správní soud shora citovanou judikaturu Ústavního soudu respektuje. Ve svém rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, publikovaném pod č. 1851/2009 Sb. NSS, konstatoval: „*I. K zániku práva daň vyměřit nebo doměřit ve smyslu § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přihlížejí soudy ve správním soudnictví z moci úřední. II. Soud má povinnost vypořádat otázku daňové prekluze tehdy, je-li namítána, a v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva skutečně došlo. Pokud účastník prekluzi nenamítal a soud poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.*"

Vzhledem k výše uvedenému je přitom pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podstatné, že v projednávané věci se jedná o rozhodnutí o přiznání nároku na nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 1998. Stěžovatel podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období dne 28. 9. 1998. Lhůta pro vyměření daně, resp. pro přiznání nároku na daňový odpočet (dále jen „lhůta pro vyměření daně") by tak v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků uplynula dnem 30. 9. 2001. Finanční úřad však stěžovateli zaslal výzvu k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání podle § 43 zákona o správě daní a poplatků, která byla stěžovateli doručena dne 6. 10. 1998. Doručením předmětné vytýkací výzvy tak došlo ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků k přerušení běhu původní prekluzivní lhůty a k započetí jejího nového běhu od konce roku 1998 (tj. od konce roku, v němž byl stěžovatel o tomto úkonu zpraven), což mělo za následek i stanovení nového konce běhu prekluzivní lhůty ke dni 31. 12. 2001.

Finanční úřad následně vydal dne 19. 3. 1999 rozhodnutí ve věci (platební výměr). Stěžovatel se proti uvedenému platebnímu výměru bránil odvoláním. I v rámci vedeného odvolacího řízení žalovaný vydal dne 22. 9. 2000 výzvu, kterou stěžovatele vyzval k vysvětlení a prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení daně (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Afs 3/2008 – 81, dle kterého „*za úkon dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, lze nepochybně považovat i úkony správce daně, jakož i úkony žalovaného učiněné v rámci odvolacího řízení. Navrhne-li daňový subjekt ve včas podaném odvolání další důkazní prostředky, které mají být provedeny, je výzva k jejich předložení, jakož i výzva k prokázání tvrzení v odvolání obsažených, nepochybně úkonem, který je způsobilý účinky ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992*

Sb., o správě daní a poplatků, přivodit.“). Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 26. 9. 2000. V intencích shora uvedeného tak opětovně došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty a započetí jejího nového běhu od konce roku 2000, což by při splnění podmínky, že by v průběhu jejího běhu, avšak až po 1. 1. 2003 (viz níže) nebylo zahájeno žádné soudní řízení, znamenalo uplynutí této lhůty ke dni 31. 12. 2003. Žalovaný následně rozhodl o podaném odvolání dne 20. 3. 2002 tak, že je zamítl. Toto rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 22. 3. 2002, tj. před uplynutím prekluzivní lhůty.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 16. 5. 2002 žalobu. Pro souzenou věc je podstatné, že žaloba byla soudu doručena v květnu roku 2002, tedy ještě před nabytím účinnosti s. ř. s., tj. přede dnem 1. 1. 2003. Tato okolnost je v projednávané věci významná především z toho důvodu, že „*zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který upravoval problematiku správního soudnictví do 31. 12. 2002, ve svém § 244 a násl. institut přerušení běhu prekluzivních lhůt neznal. Bylo-li rozhodnutí správního orgánu ve věci správního deliktu zrušeno rozhodnutím soudu za účinnosti soudního řádu správního, přičemž však žaloba byla podána před nabytím účinnosti tohoto předpisu, je nutné do doby běhu prekluzivní lhůty započítat i období před 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti soudní řád správní, protože teprve § 41 s. ř. s. zakotvuje institut přerušení běhu prekluzivní lhůty*“. (k tomu srovnej rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2009, č. j. 30 Ca 205/2007 – 43). Po vydání výzvy žalovaného ze dne 22. 9. 2000 tak lhůta k vyměření daně běžela od 31. 12. 2000 nepřetržitě do 31. 12. 2003 a stavěla se až dnem 1. 1. 2003, nikoli tedy již podáním žaloby proti rozhodnutí o odvolání dne 16. 5. 2002.

Ačkoli městský soud žalobu stěžovatele zamítl, Nejvyšší správní soud na základě podané kasační stížnosti rozsudek městského soudu zrušil, a to z důvodu procesních vad v daňovém řízení. Městský soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, následně z téhož důvodu rozhodnutí žalovaného zrušil. Druhé zrušovací rozhodnutí městského soudu nabylo právní moci dne 7. 11. 2005.

Jak již bylo uvedeno výše, do běhu prekluzivní lhůty bylo nutno započítat i dobu mezi 20. 3. 2002 (okamžik vydání rozhodnutí žalovaného) a 1. 1. 2003 (nabytí účinnosti s. ř. s.). V mezidobí do skončení vedených soudních řízení pak prekluzivní lhůta běžela i v době od právní moci (prvého, zamítavého) rozsudku městského soudu do podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu, tj. v období od 16. 6. 2003 do 30. 6. 2003. Žalovanému, kterému byla věc vrácena k dalšímu řízení, tak z prekluzivní lhůty k vyměření daně zbýval bez 14 dní 1 rok.

Po nabytí právní moci druhého (zrušujícího) rozsudku městského soudu dnem 7. 11. 2005 došlo k obnovení běhu prekluzivní lhůty. Žalovaný však v průběhu dalšího řízení před uplynutím prekluzivní lhůty neučinil žádný úkon ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, kterým by opětovně přerušil

její běh, konec lhůty k vyměření daně (resp. přiznání nároku na odpočet) tak v projednávané věci nastal v říjnu 2006. Žalovaný však nové rozhodnutí o odvolání vydal až dne 3. 1. 2007 a toto rozhodnutí bylo stěžovateli, resp. jeho zástupci, doručeno dne 10. 1. 2007, tedy více než 2 měsíce po uplynutí lhůty.

Přitom platí, že po uplynutí lhůt stanovených v ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků nelze vyměřit ani doměřit daň, ani přiznat nárok na daňový odpočet. Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 Afs 9/2009 – 65, publikovaném pod č. 1954/2009 Sb. NSS, judikoval, že *„pokud z důvodu nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu správce daně dojde k prekluzi práva v neprospěch daňového subjektu, bylo by lze nepříznivé důsledky (např. navrácení nadměrného odpočtu nebo daně), které takovým postupem vzniknou, řešit již jen postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nikoli však účelovým výkladem zákona, z něhož by bylo lze dovozovat prekluzivní lhůtu delší“*.

S ohledem na skutečnost, že městský soud v projednávané věci nepřihlédl k prekluzi práva na přiznání nároku na daňový odpočet, ačkoli k tomu byl dle judikatury Ústavního soudu povinen, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud bude v dalším řízení povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu rozhodnout o žalobním návrhu stěžovatele.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu